



José Smits.

DAGBOEK UIT DE ZORG

‘Soms hebben bellers zelfs geen lontje meer’

Een halfjaar na de eerste zitten we nu vol in de tweede coronagolf. In dit dagboek vertellen werknemers van de vijf Limburgse ziekenhuizen hun persoonlijke verhaal. Vandaag: José Smits (57) planner bij het opnamebureau van het Laurentiusziekenhuis in Roermond.

De telefoon staat hier roodgloeiend. Soms wil ik hem weleens uit het raam gooien. Ik werk met vijf collega's bij het opnamebureau. Wij checken de wachtlijst van de medisch specialisten en plannen hun operaties in. Daarbij geeft de arts uiteraard de prioriteit aan: welke patiënt moet eerst worden geholpen, wie kan nog even wachten.”

„Normaal plannen we vier tot zes weken vooruit, nu in coronatijd kijken we per week wat kan. Alles is afhankelijk van hoeveel bedden vrij zijn en of er genoeg personeel is. Met de toestroom van Covidpatiënten staan beide onder druk. Voor nu luidt onze opdracht: kankeroperaties gaan altijd door en verder eigenlijk alleen spoed. Dus een gebroken heup wel, maar een versleten heup zal even moeten wachten. Verder probeer je zo te plannen dat/ de ‘dagjes’ – mensen die in dagbehandeling worden geholpen aan bijvoorbeeld een liesbreuk – inderdaad niet een nacht hoeven overblijven en zo een kostbaar bed bezet houden.”

„De meeste mensen die je belt tonen wel begrip. Maar soms schelden ze je ook de huid vol en is er zelfs geen kort lontje meer. Ze schreeuwen dat ze ‘recht hebben op zorg’, dat we een k-ziekenhuis zijn en dat het virus ‘allemaal onzin’ is. Ik heb geleerd rustig te blijven. Terugschelden heeft geen zin. Je telt even tot drie of gaat koffie halen. Natuurlijk is het niet leuk dat patiënten nu langer moeten wachten. Sommigen bellen iedere twee weken: of er niet toch al een gaatje is? Of je nu vaak belt of nooit, we gaan uit van ieders plek op de wachtlijst.”

„Het is nu in de tweede golf nog drukker dan dit voorjaar. Toen moesten we bij het stilleggen van alle reguliere zorg eerst veel mensen afbellen, maar daarna was het rustiger. De poli's zijn nu gewoon open, artsen blijven afspraken maken. De wachtlijsten groeien. Daar zit een eind aan. Je kunt ingrepen niet blijven uitstellen. We kijken elke dag naar de cijfers. Als ze flink dalen komt er weer ruimte. Maar het gedrag van mensen helpt niet echt: in file naar de outlet. Absurd. Wat als straks de eerste sneeuw valt, mensen uitglijden en wat breken: de gewone wintergolf. Ik hou mijn hart vast en hoop dat het vaccin snel redding brengt.”